

Opkomst van het nieuwe realisme

Louise O. Fresco

Duurzame ontwikkeling en de opmars van de groene economie leiden niet alleen tot een strategische heroverweging bij bedrijven. Ook de milieubeweging past haar strategie aan en verruimt utopisch denken voor een nieuw realisme.

Voetafdruk

Een mooi voorbeeld van het nieuwe realisme binnen de milieubeweging is het artikel dat Jason Clay, vice-president markttransformatie van de Amerikaanse tak van Wereldnatuurfonds (WNF) schreef voor het wetenschappelijke tijdschrift Nature. ([zie hier voor een samenvatting](#)).

Waar WNF zich op de website nog buitengewoon huiverig betoont, denkt Clay dat we er niet aan ontkomen om moderne gentechnologie toe te passen voor het veredelen van gewassen. De opbrengsten – met name in Afrika – moeten drastisch omhoog, willen we over veertig jaar negen miljard mensen kunnen van voedsel kunnen voorzien zonder de planeet te vernietigen.

Kyoto

Het verhaal van Clay sluit aan bij een eerdere oproep van Donald Pols van WNF Nederland om het Kyoto Protocol niet te verlengen. In een [interview in Trouw](#) van 24 juni jongstleden gooit hij de knuppel in het hoenderhok en pleit hij voor een nieuwe aanpak waarbij CO₂ wordt vermeden.

Volgens hem moet de internationale top-down benadering van Kyoto worden ingeruild voor een bottom up benadering waarbij landen zelf een beleid voeren om de bronnen van CO₂ en andere broeikasgassen aan te pakken. Een centrale rol is weggelegd voor het bedrijfsleven, dat vaak veel gemotiveerder is dan overheden, omdat ze mogelijkheden zien voor nieuwe 'business'.

Ketters

Dat het nieuwe realisme de kop opsteekt bij het Wereldnatuurfonds is niet zo verwonderlijk. De organisatie is al jaren bezig om samen met andere partijen duurzame ontwikkeling handen en voeten te geven. Bijvoorbeeld via duurzame ketens zoals de Marine Stewardship Council en de Round Table on Responsible Soy.

Een tijd lang werden ze daarvoor verketterd door sommige milieu- en ontwikkelingsorganisaties, maar het laatste jaar lijkt er sprake van een kentering. Sommige 'ketteren', zoals de Britse auteur Mark Lynas, maken zelfs een Saulus-Paulus omwenteling door in hun standpunt over kernenergie of gentechnologie.

Doormodderen

Zo'n drastische bekering is misschien wat overdreven. Weliswaar hebben we al heel wat geleerd in de afgelopen 25 jaar, maar er zou toch al veel gewonnen zijn, als we niet blijven steken in discussies over hoe de duurzame samenleving van 2050 er uit zou moeten zien. Duurzame ontwikkeling is toch vooral een zaak van samen doormodderen om het morgen iets beter te doen dan vandaag. Dat je daar vuile handen van krijgt, hoort erbij.

<http://www.nprio2012.nl/blog/opkomst-van-het-nieuwe-realisme>